

Sylvain van de Weyer*

In de eerste jaren van het jonge koninkrijk België werd van hogerhand alle moeite gedaan om het patriotistisch gevoel van de Belgen aan te scherpen.

Schrijvers, schilders en beeldhouwers werden door de staat aangemoedigd zich in te spannen om met hun geschriften en kunstwerken de nadruk te leggen op historische feiten of figuren, die het bestaan van het land de nodige luister moesten bezorgen. Zo deden de schrijvers Hendrik Conscience, de schilders Gustave Wappers, Louis Gallait, Charles De Groux, Nicaise De Keyser, André Hennebicq, Henri Leys, de beeldhouwers J. Jourdain, François de Tombay, Paul de

Vigne, Julien Dillens, Willem Geefs, Charles Henri Geerts om maar enkele te citeren.

Zo verging het ook met Leuven, dat de eer kreeg een beeld te mogen plaatsen voor de figuur van Sylvain Van de Weyer, Leuvenaar van geboorte en lid van het Voorlopig Bewind. Het standbeeld kreeg eerst zijn plaats op het Stationsplein, waar het in 1876 werd ingehuldigd in aanwezigheid van Zijne Koninklijke Hoogheid Leopold II.

Wegens de droevige feiten, die zich op dat plein begin augustus 1914 hadden afgespeeld, had de overheid de intentie om daar een monument te laten oprijzen als blijvende herinnering aan de vele onschuldige burgers die daar door de Duitsers werden gefusilleerd. Sylvain werd daarom overgeplaatst naar de Volksplaats, het enige plein van Leuven dat ruimte genoeg bood om het prachtige beeld op die indrukwekkende sokkel tot zijn recht te laten komen. In 1990 moest hij echter de plaats ruimen wegens de aanleg van een grote parkeergarage onder zijn voetstuk op het alsdan genoemde Mgr. Ladeuzeplein. Een te grote puntlast op het dak van de parking met een dure uitwerking als gevolg, was de schuld die hem werd aangewreven. Daarom werd hij in quarantaine gezet in het stadspark tot hem eindelijk een nieuwe locatie werd toegewezen aan het einde van de Kapucijnenvoer. De Leuvenaars hebben hem nooit ten volle gewaardeerd. Hij keek liever uit naar Londen.

Maar nu rijst er een schijnbaar onoverkoombaar probleem: in een vlaag van "doen voor groen" besliste het Leuvens stadsbestuur op die plek van de Kapucijnenvoer, het verdoken rivierviertel de Voer, dat onder de voeten van Sylvain onzichtbaar doorschuiert, terecht aan de natuur terug bloot te geven en dat Sylvain weer op zoek moet gaan naar een nieuwe uitkijkpost. Het standbeeld bij voorrang creatief integreren in het nieuwe project, zoals op het Martelarenplein, of een nieuwe stek voor Sylvain vinden, blijkt dus nu de grote vraag te zijn.

Helaas - wetend 1° dat de sympathie voor Sylvain weinig Leuvenaars doet halsreiken en de liefde ver van wederkerig is, zouden we een tweede luchtige redenering in het midden gooien, die stelt dat - vermits Sylvain, deel uitmakend van het Voorlopig Bewind meer te doen had in Brussel, in de buurt van Leopold I, van wie hij uiteindelijk de 'go between' was aan het Britse hof - eerder zou moeten gezocht worden naar een stek in de buurt van het koninklijke paleis in Laken, waar Leopold I zijn vaste residentie had. Het is trouwens geweten dat Sylvain heel graag een snel overstapje deed van Londen naar Brussel, vooral wanneer er een feestje gebouwd werd waar hij in vol ornaat haut en dentelles (zegt de wakkere waarnemer) kon paraderen. Waarom zou Brussel hem niet met open armen tegemoet treden om hem op te vangen in het midden waar hij als le beau Sylvain werd aanvaard? Zo kunnen we een deal maken met de stad Brussel waar nog ergens een valabel pleintje vrij zou zijn in de vijfhoek om hem de eeuwige rust te gunnen?

We zouden het zeker geen goede zaak vinden, wat een wrokkige Leuenaar voorstelde, het reuzenbeeld om te smelten en van het rijke brons Tobbakabouters te maken... Dan hebben wij als LHG een vreedzamer voorstel en vragen zonder blikken of blozen of we Sylvain dan niet eerlijk zouden kunnen ruilen voor ons Sint-Jorisretabel? Of zijn er nog betere suggesties dan het creatief integreren van geschiedenis en water of een schenking met ruil?

(* foto uit document 'De 25 dagen van Vlaanderen', deel 16 blz. 439, uitgeverij Waanders, 2006)